

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ

**ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ
ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ТА БЕЗПЕКИ СУСПІЛЬСТВА**

МАТЕРІАЛИ
Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 19-20 травня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

рівні життя населення регіонів, вирівнювання їх економічного розвитку, стимулювання інтенсивного регіонального розвитку, а також забезпечення соціальної справедливості й єдиних стандартів. Проте складності додає визнання підвищення якості життя людей у досліджуваному Законі і метою, і пріоритетом державної регіональної політики [3, ст. 2, п. 1 ч. 1 ст. 6]. Крім того, підвищення життєвого рівня людей як мета є досить не конкретною, і не завжди може претендувати на стратегічний орієнтир для прийняття рішень щодо тактичних завдань і способів їх вирішення. Тому важливо, щоб мета державного регіонального управління була визначена з огляду на ґрунтовний науковий прогноз, за участю громадськості, розподілена в часі та постійно вимірювана.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Стрельцов В. Формування та розвиток концепції європейського врядування / В. Стрельцов // Актуальні проблеми державного управління : зб. наук. пр. – Х. : Вид-во ХарPI НАДУ «Магістр», 2009. – Вип. 1 (35). – С. 377–384.
2. Чухно І. А. Інноваційні підходи в управлінні регіональним розвитком / І. А. Чухно // Теорія та практика державного управління. – 2015. – Вип. 1 (48). – С. 165–170.
3. Про засади державної регіональної політики [Електронний ресурс] : Закон України від 05.02.2015 р. № 156–VIII. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/156-viii>.
4. The Global Information Technology Report 2014 / World Economic Forum 2014 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www3.weforum.org/docs/WEF_G...I...T..._Report_2014.pdf.

РЕФОРМУВАННЯ ТА СКОРОЧЕННЯ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ УКРАЇНИ: ПОЗИТИВНІ СТОРОНИ

Пронський Е. А.

студент II курсу юридичного факультету

Сумського державного університету

Науковий керівник: Колеснікова М. В.

к.ю.н., ст. викладач кафедри АППФЕБ юридичного факультету

Сумського державного університету

На сьогодні в Україні існує більше 800 вищих навчальних закладів, серед яких ВНЗ III-IV рівнів акредитації – більше 300 в нашій державі. Така кількість вищів перш за все не вигідна для самої України, оскільки кожний коледж, ліцей, а особливо академію, університет тощо потрібно утримувати і виділяти для цього з державного бюджету чималі кошти. По-друге, якщо не брати до уваги приватні ВНЗ, то кожен вуз потребує виділення великих коштів для видачі стипендій студентам, що навчаються на бюджетній (безкоштовній) основі.

Вважаємо за потрібне максимально скоротити кількість вищих навчальних закладів в Україні, особливо ВНЗ III-IV рівнів акредитації, оскільки саме ці вузи є основною ланкою в системі вищої освіти в Україні, і залишити тільки ВНЗ з високим рівнем викладацького складу та належної підготовки студентів, з дуже гарною репутацією, виші, які змагаються та знаходяться в освітніх рейтингах, відповідають усім без виключення стандартам вищого навчального закладу, мають у своєму арсеналі чималі здобутки та досягнення і випускники яких дійсно потрібні на ринку праці. У вище сказаному вбачаємо наступні позитивні сторони: по-перше, кількість виділених коштів з державного бюджету до вузів буде вже не така значна, оскільки

скоротиться кількість навчальних закладів. По-друге, конкуренція до ВНЗ буде більш висока, а тому проходити за конкурсом будуть найбільш розумні, кмітливі абітурієнти, які дійсно мають бажання та прагнення навчатися далі та здобувати вищу освіту. По-третє, Міністерству освіти та науки України буде дуже зручно контролювати маленьку кількість українських ВНЗ. Для цього було б доцільним для початку об'єднати декілька сильних українських вишів в один (хоча б на прикладі паризької Сорбонни, яка у своїй структурі має 13 вузів з назвами «Університет Париж 1» - «Університет Париж 13» відповідно), щоб з центру було зручніше контролювати діяльність такого ВНЗ, а вузи зі слабким рівнем підготовки взагалі ліквідувати, тим самим скоротити кількість вишів. Найяскравішим таким прикладом об'єднання вузів в Україні може служити створення Криворізького національного університету (березень 2011 року), який об'єднав в собі Криворізький технічний університет, Криворізький державний педагогічний університет, Криворізький економічний інститут Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана, Криворізький факультет Національної металургійної академії України. Зрозуміло, якщо кількість ВНЗ в державі дійсно скоротити, то контролювати їх буде зручніше і правоохоронним органам, які будуть більш пильно слідкувати за відсутністю корупції у вишах. По-четверте, навчальні заклади вже не будуть спостерігати так званий недобір студентів, особливо на бюджетні місця, оскільки, як відомо, такий недобір студентів трапляється саме з-за великої кількості ВНЗ у країні, особливо вузів III-IV рівнів акредитації, де в сумарному випадку кількість місць держзамовлення (місця навчання на безкоштовній основі) майже наздоганяє кількість самих абітурієнтів. Як відомо, наслідком такого недобору є подальше навчання у ВНЗ студентів як з великим рівнем IQ, так із надзвичайно маленьким, що в подальшому є не вигідним для роботодавців та самої держави, оскільки країні потрібні розумні випускники та дійсно кращі фахівці своєї справи. Тому значне зменшення ВНЗ у країні – це пряма ліквідація недобору студентів.

Ще однією позитивною стороною скорочення ВНЗ в Україні (особливо, підкреслюємо, зменшення кількості вузів III-IV рівнів акредитації) є як наслідок значне покращення репутації вищої освіти в цілому, яка зараз є невисокою в країнах СНД, тим паче в Україні, порівняно, наприклад, із рівнем такої освіти в США та країнах Європи. Така не дуже гарна репутація вищої освіти в Україні на сьогодні викликана тим, що, наприклад, вступити до українського ВНЗ, в тому числі до академії чи університету набагато легше, ніж, наприклад, до вузу певної європейської країни. Відповідно така відносна «легкість» вступу українського абітурієнта до ВНЗ нашої держави пояснюється тим, що Україна має надзвичайно велику кількість вузів, тим самим надає можливість в будь-якому випадку вступити навіть абітурієнтам з мінімальним рівнем IQ хоча б до не престижного, але все ж таки вищого навчального закладу. За таких обставин вищу освіту може здобути кожен незалежно від рівня його підготовки до навчання та розумових здібностей, і тим самим підривається репутація вищої освіти в Україні. До того ж, як вже було сказано, з-за великої кількості вузів в Україні держава іноді не встигає контролювати та слідкувати за діяльністю деяких українських вишів, що намагаються «обійти» певні стандарти ВНЗ. З вище сказаного можна зробити висновок, що, значно скоротивши кількість ВНЗ, особливо академій, інститутів, університетів, наша держава забезпечить набагато якісніший рівень освіти, контроль за діяльністю всіх без виключення вузів на дуже високому рівні, а відповідно і в декілька разів підвищить репутацію української вищої освіти в цілому.

Також можна зазначити, що обслуговуючи у своєму освітньому арсеналі стільки вишів, Україна має безліч випускників, які за фахом потім не можуть влаштуватися, тому що робочих місць для спеціалістів менше, ніж самих фахівців, а працювати на іншій спеціальності випускник не може, оскільки не має на це професійних знань. Скоротивши вищі навчальні заклади, особливо вищі III-IV рівнів акредитації, держава зможе надавати вузам потрібну кількість місць державного замовлення та мати стільки випускників - фахівців своєї справи, скільки чітко і без залишку потрібно всім роботодавцям в сумі та державі в цілому.

Нагадуємо, що при скороченні вишів владі перш за все треба звертати увагу на інститути, академії, університети (ВНЗ III-IV рівнів акредитації), оскільки саме вони є головною ланкою вищої освіти в Україні.

Ще однією дуже цікавою пропозицією є не просто скорочення великої та не потрібної державі кількості ВНЗ в Україні, а ще й на прикладі вищої освіти в США створення замість декількох ліквідованих вузів дуже сильні, потужні науково-дослідницькі центри і водночас правоохоронні університети та інші вищі силових структур, випускники яких будуть дуже потрібні нашій державі в такий час та матимуть неабиякий попит (наприклад, створити Антикорупційну академію України, інститути національної гвардії в найбільших обласних центрах України, відкрити декілька академій прокуратури, контррозвідки, державного бюро розслідувань, антитерористичний університет, випускники яких будуть фахівцями вищого рівня у боротьбі з тероризмом тощо).

Отже, скорочення вищих навчальних закладів в Україні має дуже багато позитивних сторін та є вигідним для України не тільки з фінансової сторони, але і у плані значного підвищення репутації вищої освіти в нашій країні, а створення нових спеціалізованих вишів, яких так не вистачає нашій державі, зміцнить правоохоронну та оборонну систему України. Реформування вищих навчальних закладів України та їх скорочення є дуже важливим, що ні в якому разі не можна залишати без уваги.

ПРИНЦИПИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОЦЕСУ ЯК ОСНОВА АДМІНІСТРАТИВНО-ЮРИСДИКЦІЙНОЇ ТА АДМІНІСТРАТИВНО- ПРОЦЕДУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Супрун О. В.

*студентка юридичного факультету
Української академії банківської справи,*

Науковий керівник: Завгородня В. М.

*к.ю.н., доцент, завідувач кафедри кримінально-правових дисциплін юридичного
факультету*

Української академії банківської справи

Сучасне законодавство України не забезпечує належної та ефективної правової регламентації адміністративно-процесуальної діяльності органів публічної адміністрації. Така ситуація створює умови для свавілля посадових осіб, затягування розгляду справ адміністративними органами, інших проявів корупції, обумовлює втрату довіри населення до державної влади. Відтак, потреба сформувати систему принципів адміністративно-процесуальної діяльності є надзвичайно актуальною у сучасних умовах. Вирішення цього нагального завдання дасть змогу не лише розробити ефективне адміністративно-процесуальне законодавство, але й змінити світогляд та ідеологічні установки публічних службовців, що, безумовно, сприятиме